



Photo: Courtesy of Thierry Dreyfus

Κλείνω τα μάτια. Ονειρεύομαι. Θέλω να μεταμορφωθώ σε κτήριο. Θέλω να γίνω το 2 Fashion House Hotel...

Βρίσκομαι στο πιο κεντρικό, ζωντανό σημείο της πόλης. Προσφέρω πανοραμική θέα σε όλες τις μικρές γωνιές-εκπλήξεις που μας επιφυλάσσει αυτή η απρόσμενα φιλική –για όσους θέλουν να το πιστέψουν– πόλη. Είχα την τιμή να μεταμορφωθώ σε επίκεντρο της προσοχής, να φωτίζομαι από τον μάγο του είδους, Thierry Dreyfus. Καλλιγράμμα μοντέλα παιχνιδίζουν με το φως και τα χρώματα, το φυσικό φως εναλλάσσεται με το τεχνητό καθώς βραδιάζει στην πόλη. Είμαι μοναδικό... Έλληνες σχεδιαστές –όσοι έγραψαν ιστορία στο χώρο της ελληνικής μόδας και όσοι δημιουργούν το παρόν και το μέλλον της– βάζουν όλο το ταλέντο και την έμπνευσή τους, προσπαθώντας να αφήσει ο καθένας την προσωπική του πινελιά, «κεντώντας» προσεκτικά κάθε αίσθηση που θα αφήνω στους επισκέπτες μου. Ξεχωριστά υφάσματα, επώνυμα έπιπλα, μεράκι, ώρες δουλειάς, fashion trends: όλα δημιουργούν, κυριολεκτικά, ένα tailor made αποτέλεσμα. Μα πάνω απ' όλα είμαι μέλος των Classical Hotels, όπου η μοναδικότητα και η καινοτομία συναντούν πάντα την προσιτή πολυτέλεια. Τι άλλο μπορεί να ζητήσει κανείς από ένα ξενοδοχείο;

Μόλις ξύπνησα. Έχω ανοίξει τις «πύλες» μου και σας περιμένω... Καλωσήλθατε!

I close my eyes. I dream. I want to transform myself into a building. I want to be the 2 Fashion House Hotel...

I am located at the most central, lively spot of the city. I offer a panoramic view to all small surprise corners this unexpectedly welcoming –for those who want to believe it– city holds in store for us. I had the honour of being transformed into the centre of attention, to be illuminated by the master of his art, Thierry Dreyfus. Shapely models play with the light and colours, the natural light gives way to artificial, as the city falls into the velvet of the night. I am unique... Greek designers –those who have left their mark on the history of Greek fashion and those who are creating its present and future– use all their talent and inspiration, trying to contribute with a personal note, carefully “tailoring” each and every impression I am to give my guests. Unique fabrics, designer furniture, excellent skills, long hours of work, fashion trends, all together create a truly tailor made result. But, above all, I am a member of the Classical Hotels, where uniqueness and innovation meet affordable luxury. What more can one ask of a hotel?

I have just woken up; I've opened my doors and I'm expecting you... Welcome!

Sandy Koutsogianni

Thierry Dreyfus

*a man inspired by light...
ένας άνθρωπος γεμάτος φως...*



Η γνωριμία μου με τον Thierry ήταν συναρπαστική. Αντικρίζοντάς τον είναι σα να βλέπεις έναν ώριμο έφηβο. Η παιδική αθωότητα κι η τσακηνιά στα μάτια του έρχονται σε έντονη αντίθεση με τη μπάσα, ερωτική φωνή του. Δεν θα ξεχάσω τη μέρα που όρμησε στο γραφείο, γεμάτος ενθουσιασμό για να μας παρουσιάσει την πρόταση του για το 2 Fashion House Hotel. «Περνώντας από την πλατεία, κάτι σε αυτό το επιβλητικό γυάλινο κτήριο ένιωσα να με καλεί», μας είπε χαρακτηριστικά. Και προφανώς το κάλεσμα αυτό του έδωσε μεγάλη έμπνευση για να καταφέρει να παρουσιάσει μια οπτική του ξενοδοχείου απόλυτα εναρμονισμένη με τον παλμό και την τάση του χώρου. Ένα μοναδικό ξενοδοχείο μόδας. Ένα μοναδικά φωτισμένο ξενοδοχείο από έναν μοναδικά εμπνευσμένο καλλιτέχνη.

Πώς θα περιγράφατε τη δουλειά σας; Είναι τέχνη ή απλά «μαγεία»; Τι σας αρέσει περισσότερο σε αυτήν και τι απεχθάνεστε;

Υπάρχουν υλικά (ηχητικά κύματα, αρώματα...) που δεν χρησιμοποιούνται και που συχνά δεν δεσμεύονται από κάποια επιφάνεια – αντίθετα, βρίσκουν την ηχώ τους στους όγκους. Ένα από αυτά τα υλικά είναι το φως: μπορεί να ψιθυρίσει, να μιλήσει λακωνικά ή και να ουρλιάξει – χωρίς ποτέ ο ήχος του να φτάσει στα αυτιά μας. Έτσι ακριβώς όπως και οι γλώσσες που μιλάμε, αλλά το νόημα των οποίων δεν μπορούμε να αποκωδικοποιήσουμε έστω και αν η αντήχησή τους είναι ενστικτωδώς οικεία.

Η έρευνά μου πάνω στο φως πηγάζει από την ανάγκη να δουλέψω με τη μορφή του σε διαφορετικά υποστρώματα – όπως οι αναρίθμητες γραφές που προέρχονται από ένα μόνο αλφάβητο: ως πεδίο για τη σύλληψη μιας εικόνας, ως όγκο για κάποιο προσωπικό φωτεινό αντικείμενο, ή ως υπάρχων όγκο όταν στέκομαι μπροστά σε ένα μνημείο, ένα κτήριο ή μια πόλη.

Παίζοντας με διαφορετικές κλίμακες και διαστάσεις, τα πειράματα αυτά είναι όλα μέρος της ίδιας προσέγγισης: της σύλληψης και του διαμοιρασμού της ουσίας του φωτός. Είτε σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, είτε σε ένα αστικό τοπίο, σε έναν προσωπικό χώρο ή σε ένα σκηνικό, παίζω με το φως σε διάφορες εντάσεις και υποστρώματα, σα να κουβαλούσα μαζί μου το στούντιο μου.

Με βάση ακριβείς, καλαίσθητες δουλειές, διαμορφώνω την αντίληψή μου για το χώρο μέσα στα δημιουργικά πλαίσια των σχεδιαστών μόδας, των σκηνοθετών ή των αρχιτεκτόνων. Φαντάζομαι την ένταση και τα συναισθήματα που θα συνοδεύουν τα έργα τους. Κι έτσι, σε αυτό το πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, έχω τη δυνατότητα να πειραματιστώ, να θέσω το όραμά μου αντιμέτωπο με αντίθετες προσεγγίσεις – τόσο τυπικές όσο και τεχνικές. Ορίζω το αλφάβητό μου, με το οποίο θα κτίσω τις προτάσεις μιας προσωπικής εικαστικής εργασίας.

Ποιο θεωρείτε το πιο δύσκολο έργο σας μέχρι σήμερα;

Μάλλον το φωτισμό του Grand Palais κατά την επαναλειτουργία του (2006), καθώς είχα να ασχοληθώ με ένα ιστορικό μνημείο, φτιαγμένο από γυαλί για τη Διεθνή Έκθεση. Καμιά φορά, ωστόσο, τα μικρότερα έργα μπορούν να είναι πιο απαιτητικά, λόγω των περιορισμών στον τεχνικό εξοπλισμό ή το ανθρώπινο δυναμικό.

Ποιο είναι το αγαπημένο σας και γιατί;

Δεν έχω κάποιο αγαπημένο έργο. Καθένα βασίζεται σε μια διαφορετική εμπειρία και προκαλεί την αντίληψη που έχω για το χώρο –και για τη δημιουργικότητα– με νέο τρόπο.

My first impression of Thierry was fascinating. Looking at him is like looking at a mature young man. The childlike innocence and playfulness of his gaze comes in surprising contrast with his rich, sensual voice. I will always remember the day he stormed into the office excited, to present his proposal for the 2 Fashion House Hotel. "Crossing the square, I felt something in that impressive glass building call out to me", he said characteristically. Obviously, this calling was a great source of inspiration, as he managed to present us a version of the hotel in total harmony with the zeitgeist and feel of the place. A unique fashion hotel. A uniquely lit hotel by a uniquely inspired artist.

How would you describe your work? Is it art or just "magic"? What do you enjoy and hate about it?

There are materials (sound waves, fragrances...) that are not applied and often, don't settle on any surface – but rather they find their echo in volumes. Light is one of these materials: it murmurs, holds back or screams – without ever attaining our eardrums. Much as the languages we speak, but whose message we are incapable of decoding although their resonance is instinctively familiar.

My research on light stems from a need to work its matter on diverse supports – like so many writings emanating from one single alphabet: as a flat by capturing an image; as a volume on a private/personal luminous object – or an existing volume when I stand before a monument, a building or a city.

Playing on different scales and dimensions, these experiments are all part of the same approach: that of capturing and sharing the essence of light. Whether in a dark room, within an urban landscape, an intimate space or a staged representation: I play with the matter of light upon various volumes and supports, as if I carried my studio around with me.

Adapting to punctual, aesthetic works, I conjugate my own vision of space within the creative frameworks of fashion designers, directors or architects. I imagine the volume and the emotion that will accompany their works. And so, in this very short time, I have the possibility of experimenting, of confronting my vision with opposing approaches – both formal and technical. I refine my alphabet – an alphabet I will then use to construct the phrasing of a personal plastic work.

Which would you say was your most challenging project so far?

Most probably lighting up the Grand Palais for its reopening (2005) since the scale of the project was that of a historical monument built in glass for the Universal Exhibition. But smaller shows can be, at times, more challenging due to the inherent human and/or technical constraints.

Which is your favourite and why?

I do not have a favourite, since each one is based on a different experience and triggers the perception on space –and my perception of creativity– in a new way.

Is there a building you admire and would like to work with? Describe us what you would do with it?

In each country I visit, buildings stand out – created by famous or anonymous ar-



Η φωτισμένη πρόσοψη του 2 Fashion House Hotel (2007) | Façade of the 2 Fashion House Hotel as lit up at night (2007)

Υπάρχει κάποιο κτήριο που θαυμάζετε και πάνω στο οποίο θα θέλατε να εργαστείτε; Περιγράψτε μας τι θα κάνατε.

Σε κάθε χώρα που επισκέπτομαι, ξεχωρίζω κάποια κτήρια –ανώνυμων ή επώνυμων αρχιτεκτόνων– με τα οποία αισθάνομαι ότι «αλληλεπιδρώ» άμεσα. Κατά τη γνώμη μου, το φως δεν θα πρέπει να χρησιμοποιείται ως μέσο για την ανάδειξη όσων είναι ορατά στο φως της ημέρας, αλλά για τη δημιουργία μιας νέας εικόνας: ενός νέου οράματος του όγκου που «μιλά» στον επισκέπτη –πιο ξεκάθαρα απ' ό,τι με λόγια– και καθιερώνει ένα νέο είδος σχέσης ανάμεσα στη ζωή, τους ρυθμούς μας και την οργανική παρουσία του κτηρίου.

Στην Ελλάδα, και ειδικά στην Αθήνα, αισθάνομαι πάντα δέος μπροστά στην Ακρόπολη και τον Παρθενώνα. Ουσιαστικά, πάντα πίστευα ότι ο Παρθενώνας αποτελεί μία από τις ομορφότερες κατασκευές στον κόσμο. Θέλω να πω, κοιτάζοντας τις αναλογίες του, την ποιότητα των προοπτικών του ή την ελαφρότητα του πλαισίου του, σε σύγκριση με τη συνολική ογκώδη δομή του...

Η ελληνική αρχιτεκτονική βρισκόταν πάντα σε αρμονία με το φως. Ενσωματώνοντας, στον πυρήνα της αρχιτεκτονικής, την κίνηση του ήλιου στα ανοίγματα, έχει, επί αιώνες, κατανοήσει και αναλύσει τις παραλλαγές των σχημάτων και των αναλογιών, όπως φωτίζονται από το φως του ήλιου ή καλύπτονται από τη σκιά.

Τη νύχτα λούζεται στο φως, σα να μας επιβεβαιώνει ότι πρόκειται για ορατό αντικείμενο και όχι για όνειρο. Εάν φωτιζόταν διαφορετικά, ο περαστικός θα είχε μια άλλη εντύπωση του ιστορικού μνημείου από εκείνη που έχει κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Αν ήθελα να τον φωτίσω, θα χρησιμοποιούσα ένα γλυκό λιλά φως στο εξωτερικό, που θα ακολουθούσε την κίνηση της σελήνης, παίζοντας μαζί της σα να εντείνει το φως της. Μέσα στην Ακρόπολη θα τοποθετούσα ένα ζεστό φως, μια υπενθύμιση στους επισκέπτες ότι το μνημείο «ζει» εδώ και χρόνια. Θα φωταγωγούσα, εξωτερικά, τα γύρω μνημεία στους ίδιους λιλά τόνους: τις Καρυάτιδες, τα Προπύλαια, το Ναό της Αθηνάς Νίκης, το Ερέχθειο... ή το θέατρο του Διονύσου.

Πιστεύετε ότι το φως μπορεί να «αναδομήσει» ένα άσχημο κτήριο;

Πιστεύω ότι ένα κτήριο είναι άσχημο μόνο σε μια δεδομένη χρονική στιγμή. As

chitects; buildings with which I interact straight away. In my point of view, light shouldn't be used as a mean to show what is visible during the day but rather create a new image: a new vision of the volume that talks to the visitor –in a much more powerful sense than with words– and engages a new type of relationship between one's life, rhythm and the organic presence of the building.

In Greece, and especially in Athens, I am always at awe in front of the Acropolis and the Parthenon. End in end, I've always considered the Parthenon as one of the most beautiful constructions in the world: I mean, when I look at its proportions, at the quality of its perspectives or at the lightness of its frame in comparison to its overall massive structure...

Greek architecture has always worked in harmony with daylight. By integrating, in the core of its architecture, the movement of the sun into the openings, it has, for centuries, understood and anticipated the variations of shapes and proportions as enlightened by the shadows and rays of sunshine.

At night it is bathed in light, thus giving the impression that it is to be seen and not dreamt about; if lit differently, the passer-by would have another vision of the historical monument than the one admired during the day.

If it were for me, I would raise a gentle lavender tone of light on the outside. It would follow the movement of the moon playing around with it as if it was intensifying it. Inside the Acropolis, I would stage a warm light reminding visitors that it has been a "living" monument for years. I would lit up, with the same lavender tones on the outside, the surrounding monuments: the Caryatides, the Propylées, Athena's Temple, the Erechtheion.... or Dionysus' Theatre.

Do you think that light can "rebuild" a bad looking building?

I think a "bad looking building" exists only at a given moment in time. If it is good looking once erected, it might be again years afterwards. Therefore, any kind of intervention with light needs to project why it was given such proportions in the first place and what was the architect/owner's intent when built. Moreover, it needs, in the present context, to integrate the daily habits of those who live in it. As such, once lit up, the building finds its true vocation anew.



Αριστερά: Εγκατάσταση με αφορμή την επαναλειτουργία του Γκραν Παλέ (2005)
Left: Installation for the reopening of the Grand Palais (2005)

Δεξιά: Εγκατάσταση με σκάλα ύψους 80 μ. για τη «Λευκή Νύχτα» στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας (2006) | Right: 80-meter high ladder installed for the Nuit Blanche at the Bibliothèque Nationale de France (2006)



πούμε ότι, όταν χτίστηκε, πληρούσε τους αισθητικούς κανόνες – αυτό μπορεί να ξανασυμβεί πολλά χρόνια μετά. Έτσι, οποιαδήποτε παρέμβαση με το φως πρέπει να αναδεικνύει το γιατί δόθηκαν οι συγκεκριμένες διαστάσεις αρχικά, και ποια ήταν η πρόθεση του αρχιτέκτονα/ιδιοκτήτη όταν χτίστηκε. Παράλληλα, θα πρέπει, στο σημερινό πλαίσιο, να ενσωματώνει τις καθημερινές συνήθειες των ενοίκων του. Έτσι, όταν φωταγωγηθεί, το κτήριο βρίσκει εκ νέου την πραγματική του ταυτότητα.

Μπορείτε να μας πείτε λίγα λόγια σχετικά με το project σας στο 2 Fashion House Hotel; Πώς αποφασίσατε να δουλέψετε με αυτό το ξενοδοχείο και τι σας ενέπνευσε;

Διασχίζαμε την Ομόνοια με το αυτοκίνητο και ο φίλος μου ο Αντώνης, δείχνοντάς μου την πρόσοψη, μου είπε: «Κάποτε αυτή ήταν η ομορφότερη πλατεία της Αθήνας και σύντομα θα φιλοξενήσει ένα fashion hotel». Μου άρεσε η ιδέα και έτσι βγήκα από το αυτοκίνητο και τράβηξα μερικές φωτογραφίες. Μετά, βέβαια, ακολούθησε η συνάντηση με εσένα και την Τίνα, που πιστεύω ότι πρόσθεσε μια βαθιά αίσθηση ανθρωπιάς και περιέργειας.

Το συνολικό concept για το ξενοδοχείο είναι να αλλάξει την όψη της πόλης μέσα από τα δωμάτιά του, τοποθετώντας πολύχρωμες εικόνες μόδας στο εξωτερικό του. Σκοπεύει επίσης να δημιουργήσει μια σταθερή εικόνα γύρω από την οποία κινείται ο περαστικός, ώστε να βρει την αγαπημένη του χρωματική αρμονία. Τότε η πρόσοψη θα δείχνει ότι κατοικείται λόγω των εναλλαγών του φωτός μέσα από τα παράθυρα, ανάλογα με το αν φωτίζεται εσωτερικά το δωμάτιο ή αν είναι τραβηγμένες οι κουρτίνες.

Τέλος, θα ήθελα να μας περιγράψετε την εμπειρία σας στα Classical Hotels.

Νιώθω πραγματικό σεβασμό για τη μικρή ευρωπαϊκή ομάδα που συνάντησα όσο εργάστηκα για τα Classical Hotels. Σε όλα τα στάδια, είδα ότι είχαν ένα μοντέρνο πνεύμα αντιμετώπισης που δεν αφορούσε μόνο την ολοκλήρωση του έργου, αλλά εστίαζε και στο πώς θα επέτρεπαν στους πελάτες τους να αισθανθούν άνεση. Μια εντυπωσιακή μικρή ομάδα για ένα τόσο τεράστιο έργο...

Η ελληνική αρχιτεκτονική βρισκόταν πάντα σε αρμονία με το φως. Ενσωματώνοντας, στον πυρήνα της αρχιτεκτονικής, την κίνηση του ήλιου στα ανοίγματα, έχει, επί αιώνες, κατανοήσει και αναλύσει τις παραλλαγές των σχημάτων και των αναλογιών, όπως φωτίζονται από το φως του ήλιου ή καλύπτονται από τη σκιά.

Greek architecture has always worked in harmony with daylight. By integrating, in the core of its architecture, the movement of the sun into the openings, it has, for centuries, understood and anticipated the variations of shapes and proportions as enlightened by the shadows and rays of sunshine.

Tell us a few words for your project at the 2 Fashion House Hotel. How did you decide to work on this hotel and what inspired you?

While driving through Omonia, my friend Antonis pointed out at the façade and said: "This used to be the most beautiful square of Athens, and it's soon going to host a fashion hotel". I liked the idea and therefore stepped out of the car to take a couple of pictures. Then came the encounter with you and Tina, which I felt was filled with a deep sense of humanity and curiosity.

The overall concept for the hotel is to change the vision of the city from inside the hotel room, through the installation of colourful fashion images applied on the exterior. The idea is also to create a fixed image around which the passer-by moves to find his preferred harmony of colours. The façade would then look as if it was inhabited through the variations of the light inside the windows, depending on whether the room will be lit from within or the curtains drawn.

Last, please describe us your experience in Classical Hotels.

I have true respect for the small European team I've met while working for Classical Hotels. At all stages, I found that they had a modern spirit that wasn't solely looking ahead but also keen to integrate the comfort of its clients at all stages. An impressive small team for such a tremendous task...

Βιογραφικό

Γεννήθηκε στο Παρίσι το 1960. Από το 1979 άρχισε να δουλεύει κοντά στον light designer της Όπερας του Στρασβούργου, ενώ το 1985 δημιούργησε το πρώτο προσωπικό του έργο φωτισμού για την Όπερα της Ναντ. Από το 2000 μέχρι σήμερα έχει συνεργαστεί με τους μεγαλύτερους οίκους μόδας, μεταξύ των οποίων οι Dior, Armani, Calvin Klein, Yves Saint Laurent, Gucci, Louis Vuitton κ.ά., δημιουργώντας μόνιμες ή μη εγκαταστάσεις φωτισμού. Παράλληλα, έχει συνεργαστεί και με το Γαλλικό Υπουργείο Πολιτισμού –φωτίζοντας το Γκραν Παλέ (2005) και δημιουργώντας μια εγκατάσταση για τη «Λευκή Νύχτα» (2006-2007) στο Παρίσι–, καθώς και με τη Μπιενάλε της Λιόν και διάφορα άλλα ξενοδοχεία ανά τον κόσμο.

Biographical note

Thierry was born in Paris in 1960. In 1979, he started working with the light designer of the Strasbourg Opera; in 1985, he created his first personal lighting project, for the Opera of Nantes. As of 2000, he has worked with top fashion designers, including Dior, Armani, Calvin Klein, Yves Saint Laurent, Gucci, Louis Vuitton and others, creating permanent or temporary lighting installations. In parallel, he has worked with the French Ministry of Culture –lighting up the Grand Palais (2005) and creating an installation for the Nuit Blanche (2006-2007) in Paris– as well as for the Biennale of Lyon and for various hotels around the world.